

HIỂN LINH Cho Muôn Người

(Lễ Hiển Linh 2/1/22)

Khi Jesus ra đời ở Be-lem xứ Judea thì ở phương Đông, có ba nhà thông thái biết xem chiêm tinh đã nhìn thấy một ngôi sao mới rực rỡ xuất hiện trên bầu trời, vạch một đường sáng qua vòm trời hướng tới vương quốc Judea và mất dạng khỏi tầm

Nhìn. Vốn là các nhà thông thái, họ biết ngôi sao ấy liên quan đến lời tiên tri được lưu truyền trong dân tộc Do Thái từ những ngày xa xưa về sự xuất hiện của một vị vua mới và vĩ đại của người Do Thái sẽ cứu rỗi dân tộc này.

Thế rồi, họ chất lên lưng lạc đà các quà tặng cho hài nhi ấy và khởi hành một chuyến hành trình dài. Vì Jerusalem là kinh đô thiêng liêng của người Do Thái, nên các nhà thông thái đã đi tới đó, hy vọng tìm thấy Đức Vua Do Thái mới ở một cung điện nào đó tại Jerusalem. Nhưng không có ai như thế cả.

Tuy vậy, tin đồn về chuyến viếng thăm nhà vua Do Thái mới của ba vị thông thái đã đến tai Herod Cả khiến ông ta hết sức lo lắng cho vương quyền của mình. Ông ta triệu tập các tư tế và kinh sư, những người ghi chép và diễn giải lời dạy của tiền nhân. Họ cho ông ta biết rằng Đức Christ, vị vua mới của Israel sẽ ra đời tại Be-l vùng Judea theo lời của các ngôn sứ xưa kia.

Sau đó, Herod kín đáo gọi ba nhà thông thái đến. Herod hỏi họ về thời điểm xuất hiện ngôi sao trên bầu trời phương Đông. Họ cho ông ta biết. Nhưng đến câu hỏi ranh ma tiếp theo của vua Herod: “Hiện giờ ngôi sao ấy ở đâu?” thì họ thành thực trả lời là họ không biết.

“Vậy hãy đi Be-lem, vì theo lời các kinh sư thì có thể tìm thấy hài nhi ở đó. Nhưng khi các ngài tìm thấy hài nhi thì hãy quay lại đây cho ta biết để ta cũng đi bái lạy”. Herod nói.

Khi các nhà thông thái tới Bethlehem họ vui mừng thấy ngôi sao lúc trước lại xuất hiện đằng trước họ. Và khi nó dừng lại trên một ngôi nhà đơn sơ thì họ bước vào ngôi nhà ấy. Họ hết sức vui mừng thấy cậu bé đang nằm trên tay Mary và bên cạnh là người thợ mộc Joseph. Ba nhà thông thái đã quỳ xuống thật thấp bái lạy Đức Chúa hài đồng vì họ biết sau này cậu không chỉ là Vua mà còn là một Đấng Cứu Thế. Họ

mở túi xách và rương hòm để biếu Jesus các tặng phẩm quý giá tương xứng với một đế vương: vàng tiêu biểu cho sự giàu sang trần thế; nhũ hương và mộc dược tiêu biểu cho lễ vật hiến dâng Thiên Chúa trên trời và còn rất nhiều các phẩm vật quý giá khác nữa.

Sau đó, các nhà thông thái nghĩ đến việc quay trở lại Jerusalem để báo với vua Herod về nơi có thể tìm thấy hài nhi phi thường này. Nhưng đêm đó, mỗi người mơ thấy một giấc mộng như nhau. Trong giấc mộng đó, Thiên sứ của Thiên Chúa cảnh báo họ đừng báo cho Herod biết tin này. Do đó, họ rời Bethlehem và đi một đường vòng, tránh Jerusalem, để về lại xứ sở của mình.

Các nhà thông thái lên đường chưa bao lâu thì Thiên sứ cũng báo mộng cho Joseph. Thiên sứ nói: “Hãy thức dậy, hãy mang hài nhi và mẹ ngài trốn sang Ai Cập vì vua Herod sắp tìm đến giết ngài”.

Joseph lập tức tỉnh dậy và mang Mary và Jesus rời đi Ai Cập đêm ấy.

Còn Herod chờ mãi không thấy ba nhà thông thái quay lại. Sau cùng ông nghe nói họ đã về lại xứ sở của họ mà không đến gặp ông. Herod nổi giận lôi đình và cảm thấy lời phán truyền của các ngôn sứ có thể ứng nghiệm. Để loại trừ nguy cơ bị thay thế bởi vị vua mới, ông ta ra lệnh cho quân lính tìm và giết sạch những bé trai dưới hai tuổi tại Be-lem.

Thế là một cuộc tắm máu những đứa trẻ đã diễn ra sau mệnh lệnh của nhà vua bạo tàn. Khắp Be-lem vang lên những tiếng than khóc đau đớn và ai oán. Một bầu không khí tang tóc bao trùm đất Bethlehem vốn yên bình.

Trong khi ấy, Đức Chúa Jesus đã an toàn ở đất Ai Cập cùng với cha mẹ ngài, Joseph và Mary....
(Bình Nguyên)

****Đức Giêsu đã sinh ra tại Belem Giuđê thời vua Hêrôđê, thì có những Đạo Sĩ Phương Đông đến Jerusalem hỏi rằng:***

“Vua dân Do Thái mới sinh hiện ở đâu ? Vì chúng tôi đã thấy ngôi sao của Ngài bên trời Đông và chúng tôi đến yết kiến Ngài.” (Mt.2: 1-2)

Ba nhà Đạo Sĩ Phương Đông,
Ngắm nhìn sao lạ trên không sáng ngời,
Tiên tri báo trước những lời :
‘Một Vị Cứu Thế ra đời rồi đây ! ‘

Hành trình vội vã đi ngay,
Ánh sao dẫn lối đêm ngày ruổi rong,
Lòng chưa đạt được ước mong,
Ánh sáng vụt tắt nơi vùng Be-lem.

Vào vua Hê-rô hỏi xem,
Sao lạ xuất hiện báo điềm gì đây ?
Thày cả, thông luật trình bày :
‘Tiên tri có chép nơi này Be-lem :
Dù người nhỏ bé khó hèn,

Xuất hiện Một Đấng sẽ đem an bình'
Nhà vua nghe bỗng giật mình,
Truyền ba Đạo Sĩ đăng trình đi ngay :

'Khi xong hãy trở lại đây,
Trẫm cũng sẽ đến tỏ bày lòng ta.'
Ba Vị Đạo Sĩ trở ra,
Ánh sáng dẫn lối chói lòa trên không.

Đến nơi chiêm bái Hải Đông,
Lúc này thỏa nguyện ước mong đêm ngày,
Nhũ hương, mộc dục, vàng đây,
Tiến dâng Vương Tử giờ đây giáng trần.

Rồi trong giấc ngủ an tâm,
Thiên Sứ báo mộng phải quay trở về.
Từ đây lòng hết nặng nề,
Cuộc đời đổi mới tràn trề hồng ân.

Chúa ơi !
Bao năm con đã lỗi lầm,
Nhìn ánh sao lạ chẳng cần quan tâm.
Đời con Chúa gọi nhiều lần,
Con vẫn chìm đắm xác thân bụi trần.

Con nghe tiếng Chúa rất gần,
Nhưng con mê mãi ham cầu lợi danh.
Lạy Chúa xin hãy đồng hành,
Dắt dìu nâng đỡ chớ đành bỏ con.

Thân con giữ đã mọi mòn,
Được dựa bên Chúa chẳng còn sợ chi !
Tháng ngày lặn lẽ trôi đi,
Đời con Chúa thấy còn gì nữa đâu,
Tâm thành tha thiết nguyện cầu,
Phó dâng tất cả ân sâu nơi Ngài.

ĐINH QUÂN

*Câu truyện Lễ Hiển Linh cho muôn người của Lm Lê Công Đức :

CÂU TRUYỆN LỄ HIỂN LINH: ĐỪNG TƯỞNG BỜ!

Thật ra không phải đợi đến hôm nay mới mừng Chúa Hiển Linh. Đêm Giáng Sinh, ta đã mừng Chúa Hiển Linh rồi: hiển linh cho chính cha mẹ Ngài, hiển linh cho những người chăn chiên ở ngoài đồng Bê-lem. Hôm nay, Chúa hiển linh cho các đạo sĩ – là những người đến từ xa, rất xa. Và Chúa còn tiếp tục hiển linh, ít là theo truyền thống Giáo Hội Đông Phương vẫn gán cách riêng

ý nghĩa ‘hiền linh’ cho cả biển cổ Chúa chịu Phép Rửa và biển cổ ‘nước hóa rượu’ ở tiệc cưới Ca-na nữa.

Câu chuyện về các nhà đạo sĩ hôm nay là một câu chuyện rất lạ!

Rất lạ, vì các ông ở tận bên đông phương, các ông không thuộc dân Chúa chọn, không biết truyền thống Lời Hứa, không Lễ Luật, không Thánh Kinh..., thế mà các ông đã đi tìm và gặp được Chúa. Đứng người. Đứng nơi. Và đứng lúc.

Rất lạ, vì các ông rong ruổi hành trình chỉ bám vào một ánh sao. Mà ngôi sao ấy ở đâu vậy? Nó ở trên trời! Vâng, nó không thể ở trong túi áo hay trong va li hành lý của các ông; nó cũng không thể gắn trên lưng lạc đà (như chiếc đồng hồ định vị gắn trên ô-tô ngày nay) để cho các ông có thể đọc quyền. Ngôi sao ở trên trời, nhưng chỉ các ông thấy, còn bao người khác thì không thấy!

Rất lạ, vì những người được trang bị ‘tận răng’ như Hê-rô-đê và giới lãnh đạo Do Thái, kể cả nhóm Biệt Phái, Sa-đốc, và các kinh sư – có lịch sử Giao Ước, có Lễ Luật, có Thánh Kinh, có Đền Thờ, có phụng vụ – nhưng chẳng hay biết gì và đã bắt hụt Đấng của Lời Hứa.

Song đó cũng là một câu chuyện rất quen, vì đó vốn là ‘kiểu’ của Chúa. ‘Kiểu’ của Chúa, đó là những người tưởng ‘ngon lành’ hóa ra ‘trót quớt’, và những kẻ tưởng chừng ‘trót quớt’ lại hóa ra ‘ngon lành’!

“Chiếc cung những người chiến sĩ đã bị bẻ gãy, và người yếu đuối được mạnh khỏe thêm. Những kẻ no nê phải làm thuê độ nhật, và những người đói khát khỏi phải làm thuê; người son sẻ thì sinh năm đẻ bảy, còn kẻ đông con nay phải héo tàn... Từ nơi cát bụi, Chúa nâng người yếu đuối; từ chỗ phân nhơ, Chúa nhắc kẻ khó nghèo, để cho họ ngồi chung với các vương giả, và cho họ dự phần ngôi báu vinh quang.” (1Sm 2,4-8)

‘Kiểu’ của Chúa, đó là cụ bà Sa-ra héo úa vẫn mang thai và sinh được đứa con trai mang tên “tiếng cười.” Đó là chú em Gia-cóp thừa kế Lời Hứa chứ không phải ông anh Ê-sau. Đó là Giu-se bị vứt bỏ lại trở thành ‘phao cứu nạn’ cho cả gia đình. Đó là thằng út Đa-vít mỏng mảnh yếu ớt được chọn chứ không phải các ông anh vai u thịt bắp của nó. ‘Kiểu’ của Chúa, đó là bà Ê-li-sa-bét son sẻ trở thành mẹ của vị Tiền Hô dọn đường cho Đấng Thiên Sai. Đó là cô thôn nữ Maria rất vô danh lần khuất, rất âm thầm khiêm hạ lại trở thành “có phúc nhất giữa các phụ nữ” vì được chọn làm Mẹ của Con Chúa Trời.

“Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới;

từ nay, hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc.

Đấng Toàn Năng đã làm cho tôi biết bao điều cao cả,

danh Người thật chí thánh chí tôn!

Đời nọ tới đời kia, Chúa hằng thương xót những ai kính sợ Người.

Chúa giơ tay biểu dương sức mạnh, dẹp tan phường lòng trí kiêu căng.

Chúa hạ bệ những ai quyền thế, Người nâng cao mọi kẻ khiêm nhường.

Kẻ đói nghèo, Chúa ban của đầy dư,

người giàu có, lại đuổi về tay trắng.” (Lc 1,48-53)

‘Kiểu’ của Chúa, đó là chính Con Thiên Chúa đã làm người trong hình hài một đứa trẻ nghèo hèn – nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi... Người “hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân. sống như người trần thế. Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết, chết trên cây thập tự.” (Pl 2,7-8)

‘Kiểu’ của Chúa, đó là tất cả công cuộc sứ mạng của Chúa được đặt vào tay một nhóm môn đệ ‘tài ít tật nhiều’ với thành phần xuất thân tối om om. Hình như Chúa thích nhặt rác, và tái chế rác để làm ra vàng. Hình như Chúa thích làm ‘fan’ của đội yếu, chứ không ủng hộ đội bóng ‘rừng sao’! Hình như một thông điệp Chúa vẫn muốn nhắc đi nhắc lại từ xa xưa, dọc theo suốt dòng lịch sử, cho tới hôm nay, và Ngài sẽ còn tiếp tục nhắc mãi, đó là: Đừng tưởng bỏ!

Đừng tưởng bờ. Đừng tưởng mạnh là ngon và yếu là dở.

Ở đây, chợt nhớ một luận đề luân lý của Cha James F. Keenan, S.J. trong quyển *Moral Wisdom*. Nhà thần học luân lý người Mỹ này chỉ ra rằng không phải ta phạm tội vì ta yếu đuối, mà vì ta mạnh. Mọi trình thuật trong Tin Mừng về tội lỗi đều làm chứng rằng người ta phạm tội vì họ mạnh chứ không phải vì họ yếu.

Khi người thu thuế và người Phariseu cầu nguyện trong đền thờ, tội của người Phariseu nằm ở chỗ ông ta mạnh, ông ta rất ý thức những gì ông có (Lc 18,9-14). Khi người phú hộ đứng dưng đối với anh Ladarô đói rách trước cửa nhà, tội của ông không nằm ở chỗ ông yếu mà ở chỗ ông mạnh; ông có thể làm điều gì đó, thế nhưng ông đã không làm (Lc 16,19-31). Người đầy tớ được tha món nợ lớn nhưng đã không tha cho bạn mình món nợ nhỏ hơn nhiều, anh ta phạm tội chính từ cái thế mạnh chứ không phải từ cái thế yếu của mình (Mt 18,21-35). Hay như trong dụ ngôn người Samaritanô nhân hậu, tội nằm ở đâu? Ngay cả tội của những tên cướp cũng không phải là tiêu điểm được 'soi' ở đây, mà chính là tội của người Lê-vi và thầy tư tế. Họ có thể làm điều gì đó, nhưng đã không làm; và vì thế họ phạm tội từ thế mạnh của mình (Lc 10,25-37). Trong cảnh Phán Xét Chung cũng vậy, chiến và dè được phân ra tùy theo khả năng đã có thể làm những điều gì đó và đã thực sự làm hay không (Mt 25,31-46).

Từ những ghi nhận căn bản ấy, Cha Keenan, trong quyển sách nói trên, đã không tiếp cận luân lý qua ngã *tự do* hay *sự thật* theo cách thường tình, mà ngài chọn tiếp cận qua ngã *tình yêu*. Người ta phạm tội vì người ta mạnh mà người ta không yêu thương, không có khát vọng hướng thiện, hành thiện!

Trở lại với câu chuyện 'hiển linh' hôm nay, ta thấy Hêrôđê và những người Do Thái ở thế mạnh, vì có hầu như đủ mọi phương tiện (để tìm gặp Chúa) – nhưng lại thiếu một cái gì đó... Còn các nhà đạo sĩ ở thế yếu, vì hầu như chẳng có manh mối nào (để tìm gặp Chúa) – song các ông lại có một cái gì đó... Sự khác biệt nằm ở chỗ **CÓ HAY KHÔNG CÓ KHÁT VỌNG**, hay **TÂM LÒNG**, hay **TÌNH YẾU!**

Sự việc càng tệ hại hơn, khi người ta không có khát vọng hướng thiện, hướng thiên, mà thay vào đó là tham vọng và ích kỷ. Người ta sẽ dùng các phương tiện Chúa ban cho, tức thế mạnh của mình, không phải để *tìm và gặp* Chúa mà là để *tìm và diệt* Chúa. Đây chính là điều Hê-rô-đê đã làm.

Bài học từ câu chuyện Lễ Hiển Linh vẫn còn nóng hổi cho chúng ta, cho tôi, hôm nay! Chúng ta có những thế mạnh, những phương tiện để tìm gặp Chúa? Hãy tạ ơn Chúa, nhưng cũng ... đừng tưởng bờ!

Lm. Lê Công Đức

Đinh Văn Tiến Hùng